

[Ministeren for offentlige arbejder.]

grundlag af den indførte ordning at gennemføre lignende rejser for invaliderentmodtagere.

Ragnhild Andersen: Jeg takker den højtærede minister for svaret, men jeg vil gerne sige, at når den højtærede minister nu hævder, at det er en forretningsmæssig disposition fra DSBs side at yde billigrejser til ældre, så forstår jeg slet ikke, hvorfor man holder invaliderentmodtagerne ude fra denne ordning. Invaliderentmodtagerne er jo for det første økonomisk lige så dårligt stillet som aldersrentemodtagerne, og for det andet er invaliderentmodtagerne en mindre gruppe end aldersrentemodtagerne. Og da jeg ikke kan tro, at aldersrentemodtagerne fylder de tomme kupeer i denne tid, og da invaliderne kun er en lille gruppe, vil jeg gerne spørge ministeren, om han ikke mener, det vil være en endnu bedre forretning for statsbanerne at give også invaliderne ret til billigrejserne.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg beklager, at det ærede medlem øjensynlig ikke forstår ideen i det hele, men det er der jo ikke noget at gøre ved. Forholdet er, at skulle man indføre tilsvarende regler for invaliderentmodtagerne, måtte man formentlig helt ned til en aldersgrænse på 18 år, og det ville være meget svært med en så lav aldersgrænse, at få ordningen til at blive en forretning for statsbanerne. Princippet er, at der ikke er indført billigrejser for aldersrentemodtagere; der er indført billigrejser for alle medborgere, som er 65 år og derover; skulle man gå over til et andet princip, blev det praktisk talt en ordning for alle, og det kan vi efter vor bedste opfattelse ikke se ville være en god forretning for statsbanerne.

Hermed sluttede spørgsmålet. ¶

Af **Fanger** til finansministeren:

„Finder finansministeren det rimeligt, at glasfibervæv, der anvendes som indlæg i bitumenplader, er afgiftspligtigt som manufakturvarer?“

Fanger: Ved lov nr. 43 af 14. marts 1955 om forbrugsbegrænsende foranstaltninger

blev en mængde varer belagt med en afgift, og herunder blev glasfibervæv, som anvendes som indlæg i bitumenplader, asfaltplader, beregnet som manufakturvarer og derved gennem afgiftspligten fordyret med ca. 50 øre pr. m². Jeg har taget en prøve med af dette glasfibervæv. Det bruges som indlæg i asfaltplader, som jeg også har medtaget en prøve af, og sådanne plader er et meget anvendt isoleringsmateriale. Til sammenligning har jeg taget en prøve med af glasuldfilt, som er fremstillet af samme materiale, men som blot ikke er vævet, og det er ikke belagt med nogen afgift. Jeg har spurgt adskillige af de medlemmer, som her i salen sidste år stemte for disse afgifter, om de havde tænkt sig, at et sådant materiale skulle falde ind under den omtalte lov de har alle udtalt, at de mente, det var urimeligt med denne afgift. Jeg retter nu det samme spørgsmål til den højtærede finansminister.

Finansministeren (Kampmann): Jeg finder det også urimeligt, hvis der skulle svares afgift af glasfibervæv i den pågældende anvendelse, og jeg kan da også fortælle det ærede medlem hr. Fanger, at man kan opnå afgiftsfritagelse i medfør af § 4, stk. 2, i nævnte lov af 14. marts 1955.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Kirsten Gloerfelt-Tarp** til finansministeren:

„Kan finansministeren begrunde, at der ikke på skattebilletten gives skatteborgeren oplysning om, af hvilket beløb skatten er beregnet?“

Kirsten Gloerfelt-Tarp: For første gang i mit ægteskab var det mig, der i år udfyldte selvangivelsen med bistand af min ægtefælle, medens det, som det sig hør og bør, ellers har været omvendt. Takket være den nye formular gik det så nogenlunde uden unødigt besvær. Jeg vil benytte lejligheden til at takke finansministeren for lettelsen i udfyldelsen af selvangivelsen ved den nye formular; også andre har overfor mig udtrykt deres tilfredshed med formularen.

Som naturligt er, fattede jeg særlig interesse for rubrikkerne om fradrag i indkomst; her konstaterede jeg, at det